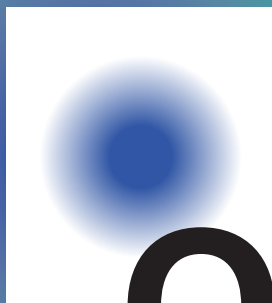

Mini teater 2017—2018

KO Z

M
MI

O

PO LIS

Don DeLillo

Don DeLillo

KOZMOPOLIS
(Cosmopolis)

4 Slovenska krstna uprizoritev

Režiser, dramaturg in avtor priredbe:

Alen Prošič

Igrata:

Anže Zevnik in Primož Pirnat

Kostumografinja:

Ana Savič Gecan

Scenograf, oblikovalec svetlobe in fotograf:

Mark Požlep

Oblikovalec maske:

Zoran Srdić Janežič

Lektorica:

Klasja Kovačič

Oblikovalec plakata in gledališkega lista:

Zoran Pungerčar

Produkcija:

Mini teater

Premiera:

25. november 2017

Don DeLillo, rojen 1936 v New Yorku, je ameriški romanopisec, dramatik in esejist. Teme njegovih del so izjemno raznolike, od športa in zapletenosti jezika, matematike, hladne vojne, digitalne dobe do politike, ekonomije in globalnega terorizma. V slovenščino sta prevedena dva romana, *Beli šum* in *Kozmopolis*.

Ko je doštudiral komunikacijske umetnosti na univerzi Fordham v Bronxu, se je zaposlil v oglaševanju, ker ni našel dela v založništvu. Pet let je delal kot tekstopisec. Svojo prvo kratko zgodbo z naslovom *The River Jordan* je objavil leta 1960. Šest let kasneje se je lotil prvega romana. Napisal je večje število romanov, kratkih zgodb, esejev, iger in scenarijev. Za svoja dela je prejel več nagrad in nominacij. Med najbolj znanimi nagrajenimi deli so: *Beli šum*, *Libra*, *Mao II*, *Underworld* in *Kozmopolis*, po katerem je bil posnet istoimenski film v režiji Davida Cronenberga.

NEKEGA APRILSKEGA DNE

Eric Michael Packer, newyorški multimilijarder, si nekega dne v aprilu zada na videz preprosto nalogo: obiskati frizerja na drugem koncu Manhattna. Potovanje v razkošni, neprebojni, visoko tehnološko opremljeni beli limuzini se izkaže za nič manj kot futuristično odisejado. Packerju pot prestrezajo prometni zamaški zaradi obiska predsednika ZDA, antikapitalistični protest in pogrebna povorka za sufijskim reperjem. Ovinki do cilja se daljšajo še zaradi naključnih srečanj z ženo in nenaključnih »srečanj« z manj usodnimi ženskami. Na račun samozavestnega prepričanja, da bo vrednost japonskega jena padla, Packer mimogrede izgublja velikanske vsote svojega in tujega kapitala. Izključevanje možnosti nepredvidljivega, na katero ga tiho opominja njegova asimetrična prostata, pa ga ne stane le denarja, ampak tudi iluzije o lastni nesmrtnosti. »*Ko bom umrl, me ne bo konec. Sveta bo konec.*«

Kozmopolis govori o samomoru, o nori gonji za znanjem – o želji po nesmrtnosti skozi informacije – in o propadu, ki sledi. Je ena tistih jasnovidnih tem, ki bolj odmevajo danes, ko padajo naši titani financ, kot pa v času njenega nastanka. Je na točki med preteklostjo, sedanostjo in prihodnostjo, tisti nemogoči tekoči kontinuiteti, ki združuje naš notranji in zunanji svet. Ko se Packerjev svet sesuje, se znajde odmaknjen od dojemanja realnosti. Na dogodke reagira delček sekunde preden se sploh zgodijo, vendar jih ne napoveduje, doživlja jih v izolaciji, ni omejen s čustvenimi, družbenimi faktorji, ki nas določajo: opazuje in ne sodeluje v vsečloveškem trudu. Pada iz časa. Je nepriklopljen. »*Ljudje v najbolj tihih urah noči premišljujejo, kdo so,*« piše DeLillo kot odmev Nietzscheja.

6 Project presentation

Director, dramaturge and adaptation:
Alen Prošić

Performers:
Anže Zevnik and Primož Pirnat

Costume designer:
Ana Savić Gecan

Set and light design:
Mark Požlep

Mask design:
Zoran Srdić Janežič

Language consultant:
Klasja Kovačič

Photographer:
Mark Požlep

Design:
Zoran Pungerčar

Production:
Mini teater

Premiere:
25. November 2017

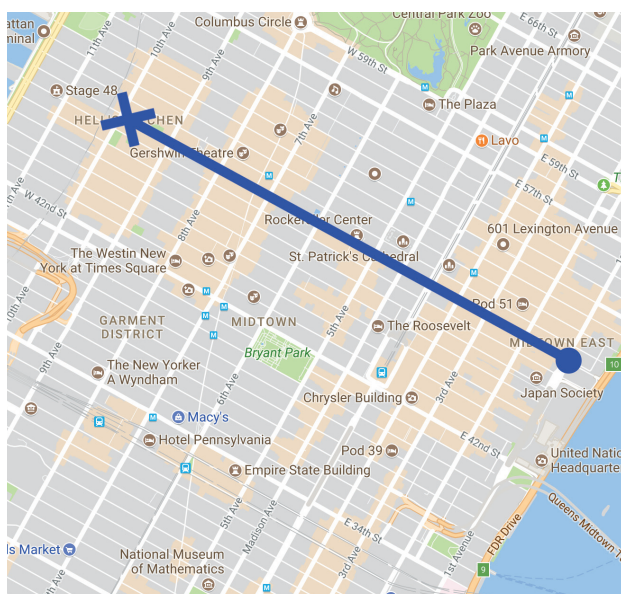
Don DeLillo (born November 20, 1936) is an American novelist, playwright and essayist. His works have covered subjects as diverse as television, nuclear war, sports, the complexities of language, performance art, the Cold War, mathematics, the advent of the digital age, politics, economics, and global terrorism.

Initially he was a well-regarded cult writer; however, the publication in 1985 of *White Noise* brought him widespread recognition. It was followed in 1988 by *Libra*, a bestseller. DeLillo has twice been a Pulitzer Prize for Fiction finalist (for *Mao II* in 1992 and for *Underworld* in 1998), won the PEN/Faulkner Award for *Mao II* in 1992 (receiving a further PEN/Faulkner Award nomination for *The Angel Esmeralda* in 2012), was granted the PEN/Saul Bellow Award for Achievement in American Fiction in 2010, and won the Library of Congress Prize for American Fiction in 2013.

DeLillo has described his fiction as being concerned with »living in dangerous times«, and in a 2005 interview declared, »Writers must oppose systems. It's important to write against power, corporations, the state, and the whole system of consumption and of debilitating entertainments. I think writers, by nature, must oppose things, oppose whatever power tries to impose on us.«

Eric Michael Packer

Torval	glavni varnostnik	žena	Elise Shiffrin
Shiner	vodja tehnološkega oddelka	prodajalka umetnin	Didi Fincher
Michael Chin	valutni analitik	glasbeni manager	Kozmo Tomas
Jane Melman	glavna finančnica	frizer	Anthony Adubato
Vija Kinski	glavna teoretičarka	testeni atentator	Andre Petrescu
Kendra Heyes	varnostnica, novinka	nekdanji uslužbenec	Benno Levin
Danko	varnostnik, veteran		

ZDAJ JE ČAS ZA FILOZOFSKI PREMOR

Ko se je Kozmopolis prvič pojavil, leta 2003, je bila večina kritikov zelo razočarana. Po čezmernem uspehu del *White Noise (Beli šum)*, *Libra* in *Underworld*, je bil Kozmopolis kot vrnitev k slabšim delom DeLilla: *Running Dog* ali *Great Jones Street* – v svojem načinu tako jedek kot steampunk, turobno absurden, brezupno nihilističen. Ni pomagalo niti to, da je bil roman, ki je postavljen na Manhattan, izdan, ko so bile rane terorističnega napada 9. septembra še sveže.

S ponovnim branjem *Kozmopolisa*, skupaj s kontekstom globalne ekonomske krize leta 2007 in sledečim nastankom gibanja *The Occupy Movement* pa se kaj hitro dozdeva, da je Don DeLillo spet postavljen na pozicijo umetnika-preroka. Turobnost *Kozmopolisa* — in njegova peklenska, skoraj miltonovska vizija pohlepa, kaosa in izgubljanja duš - je, kot se zdi, primeren odsev teme, se pravi neusmiljenega momentuma kapitalizma po padcu berlinskega zidu, nove svetovne ureditve, ki nima nobenih simetričnih sovražnikov razen »terorizma«, in je neizprosno poročen s tehnologijami, ki premorejo tako mirno učinkovitost, delujejo s svetlobno hitrostjo in obljublajo samo transcendenco fizičnega kot pobeg iz smrtnosti v sanjsko kraljestvo kibernetike. Kot bi rekel Eric Michael Packer, trepetajoči antijunak *Kozmopolisa*: »Vedno sem si želel biti kvantni prah, ki presega telesno maso, mehko meso, ki prekriva kosti, mišice in maščobo. Ideja je bila, da bi živel zunaj danih meja, na čipu, na disku, kot podatek, v vrtincu, v sevalnem vrtenju, kot zavest, ki bi bila rešena praznine.«

Obljuba tehnološke transcendence je seveda vredna konjsko figo. Je postmoderna različica Ikarja, ki s svojo napravo iz perja in voska leti proti soncu in vsi vemo, kako se je to končalo. Vendar mit Ikarja govori o psihičnih ambicijah, ki jih morda nobena količina zgodovinskih neuspehov ne bo mogla zatreti, njegova sodobna različica pa je morda še bolj silovita. *Kozmopolis* prepusti glas obljudi o življenju, ki se ga živi v arogantnem prepričanju, da lahko človeškim mejam časa in smrti pobegnemo preko lastništva in manipulacije tehnologije – v resnici nam roman predstavlja osrednji lik, ki je popolnoma pod vplivom te ideje. Istočasno pa zalaga literaturo z odločno kritiko tega prepričanja, ki požira duše, ki je nismo videli vse od romana *Gravity's Rainbow* Thomasa Pynchona.

»Za nekoga, ki je toliko star kot ti in ima tvojo nadarjenost, je na svetu le ena stvar, ki je vredna profesionalnega in intelektualnega truda,« reče Eric Packer svojemu »valutnemu analitiku« Michaelu Chinu, ko se počasi premikata proti zahodu, po zamašeni cesti 47th Street, in sta na poti k frizerju, ker Erik vztraja, da se mora postriči. »Kaj je to, Michael? Interakcija med tehnologijo in kapitalom. Neločljivost.« Obvladanje te interakcije je dalo Packerju njegovo kariero super zvezdnika med upravitelji premoženj, ki si lahko izposoja in trguje z več deset bilijoni jenov z dotiki prstov po majhnem ekranu svoje ure ali računalniku v limuzini. Ta sposobnost mu je prislužila stanovanje, vredno 104 milijone dolarjev, z dvojnim dvigalom, akvarijem za morske pse in sobo za meditacijo. Priskrbela mu je možnost za nakup (in enkrat celo polet) starega sovjetskega bombnega letala na črnem trgu in poroko z lepo pesnicodedinjo, ki jo komaj pozna. Dala mu je njegovo oklepno, skoraj zvočno izolirano limuzino z bankami računalnikov, ki takoj posredujejo tokove informacij, ki jih uporabljajo Packer in njegova genialna ekipa finančnih analitikov s tako hitrostjo, kot prihajajo (ne v nanosekundah, v zep-tosekundah), da lahko manipulirajo trge in generirajo

profite ali izgube, ki so tako veliki, da za njega obstajajo samo kot abstrakt. Ericovo bivanje v super-razredčenem svetu abstraktnih financ mu daje iluzijo, da je materialni svet irelevanten, arhaičen. (Imena stvari – kot »avtomatska blagajna«, celo »računalnik« – se mu zdijo strahotno zastarela. Hrepeni po svetu, katerega jezik ne vključuje človeškega in ki se premika z brezhibno učinkovitostjo kibernetnega prostora.) Celo meje časa in prostora se raztopijo v srhljiv vrtinec slik in informacij, v katerem živi. (Televizije zaprtega kroga v njegovi limuzini spremljajo, kaj se dogaja okrog nje, nekaj trenutkov preden se zgodi: njegova tehnologija ni samo trenutna, ampak je hitrejša od realnosti.) In seveda, ko se čas in prostor zdita osvojljiva, se človek ozre proti zadnjemu horizontu, ki je osvojitev same smrti. Kot reče njegov vodja financ: *»Ljudje ne bodo umirali. Ali ni to prepričanje nove kulture? Ljudje bodo posrkani v tokove informacij.«*

Če bi bil Eric Michael Packer le zagovornik tega prepričanja, ne bi bil nič več kot en od bolj kašastih protagonistov Philipa K. Dicka, ki ga je prevzel digitalni imperativ – kot mu pove njegov nasprotnik Benno Levin: *»Vse tvoje življenje je eno samo protislovje.«* Multimilijarderja Packerja preganja »razburjenost melanholije«, ostanki človeškega spomina, ki ga pripravijo do tega, da se nekega aprilskega jutra odpravi na izlet na drugo stran mesta, k staromodnemu frizerju, h kateremu je hodil kot otrok. Ne gre le za nostalgijo: Packer je suženj svojega telesa. Obseden je s svojo »asimetrično prostatato« in vsak dan sprejema zdravnika, ki jo spremlja. Vedno je lačen – hrepeni po rdečem mesu, po hrani, ki je »debela in žvečljiva«. Stalno je na lovu za seksom, s svojo ženo (ki odkloni) in svojimi ženskimi svetovalci in varnostnicami (ki ne) – in vedno smrdi po njem. Čeprav čez dan večkrat pride do seksa – v hotelih na ulici 47th Street, v limuzini – to ni dovolj. Po zelo živahni posteljni aktivnosti z varnostnico jo prosi, naj ga s paralizatorjem ustrelji v prsi. *»Iščem nekaj več. Po-*

kaži mi nekaj, česar ne poznam.« Ona se strinja in zdi se, kot da on končno začuti nekaj olajšanja od prisile uma in telesa: *»Napetost je za deset ali petnajst minut omrtvičila njegove mišice in zvrnil se je na hotelsko preprogo, ves v elektrošoku in čudno vznemirjen, prikrajšan za svoje umske sposobnosti.«* Vendar se te sposobnosti kmalu vrnejo in spozna, da tudi elektrifikacija ni dovolj; soditi mora sami smrtnosti: na drugi strani njegove želje po pobegu v digitalno je močna želja, da bi se soočil z lastno smrtjo. (Protislovje pride, kot se pogosto zgodi, v obliki vrnitve za tiranega.) Želja po smrti je v njem podprta z dejstvom, da bo izgubil stavo z jenom: ko dan teče naprej, izgubi svoje celotno premoženje in do večera njegova izguba postane mednarodna - želi se znebiti te velike količine denarja/tehnologije, ki ga je branila pred samim seboj. Fascinira ga novica, da sta bila dva finančna titana – konkurenta, tekmeča – ravno umorjena in navdušen je nad zelo realnimi grožnjami, naperjenimi proti njegovemu življenju. V pretresljivem trenutku ubije svojega glavnega varnostnika Torvala, da ne bi bilo nikogar med njim in tistim, ki ga zalezuje. Ko se končno sreča s svojim zalezovalcem – znotraj mrtvim Bennom Levinom, ki je svoje čase delal za Packerja in tega vidi kot utelešenje tehno-ekonomskega sistema, ki ga je uničil –, se ne le ustrelji v roko (v svojem zadnjem obupanem poskusu, da bi čutil), ampak celo dovoli Levinu, da dvigne svojo pištolo k Packerjevi glavi, kjer obstane, ko se zgodba konča.

Packerjeva tragična krivulja prevzema obliko Ikarjevega padca, od Brillantnega mladega Turka do Popolne ničle. Tragedija ima tudi močno filozofsko stran: Packer je kot nekdo, ki si ga je izmislil Martin Heidegger, da bi upodobil svojevrsten obup tehnološko napredne civilizacije. Za Heideggerja je tehnologija pripomoček, ki ustvarja razdaljo in nam preprečuje, da bi lahko dosegli polno in neposredno srečanje z resnico – kar je poimenoval Bit. *»Bistvo«* tehnologije, je rekel Heidegger, niso naprave ali

sistemi proizvodnje, ampak stališče, ki vidi realnost le v smislu njene instrumentalne vrednosti uporabe: na primer na drevo gleda zaradi lesa, ki ga zagotavlja, ne zaradi notranjega drevesa dreves (njegove Biti); ali, v primeru Packerja, gleda recimo na trgovanje z milijardami jenov izključno kot na igro dobička ali izgube, ne pa kot na nekaj, kar ima resnične posledice na resnično delo življenja, resnične potrošnike, resnično okolje. Gledati na svet »tehnoško« je izolacija in Packer je *non plus ultra*, kar se tiče heideggerske izolacije. Najhujše je, da to ve in v svojem obupu načrtuje svoj konec tako, da mu bo vsaj ta omogočil kontakt z resnico, tudi če pride v obliki strela v glavo.

Tudi politika v *Kozmopolisu* je popolnoma obupana. Impotenca opozicijske levice v Združenih državah je vzrok za zaskrbljenost že od leta 1970, ko je Nixon zmečkal McGovernovo srenjo in je radikalna nova levica razpadla na farso, *weatherman terrorism*, aktivizem enega vprašanja in politiko identitete. Ampak vse do padca berlinskega zidu in razpada sovjetskega imperija leta 1991 se levici ni bilo potrebno soočiti z dejstvom, da nima ne skladne filozofije zgodovine ne praktične alternative za kapitalistično nadvlado. To je bila seveda velika tema dela Francisa Fukuyame *The End of History* in zmagoslavje novega svetovnega reda Georgea Busha. Medtem ko so opozicijske sile občasno zbrale energijo – v obliki kampanj proti jedrskim bombam v poznih sedemdesetih in osemdesetih letih, *Green movementa* devetdesetih let ali demonstracij v Seattlu proti *WTO* in *IMF* v poznih devetdesetih (demonstracije, ki so deloma navdihnile roman *Kozmopolis*) –, so se širjenje jedrskega orožja, degradacija okolja in globalizem nadaljevali. *The Occupy Movement* se v tej luči zdi le zadnji poskus obupnih sil levice – presunljivo, z dobrim namenom, simbolično aretiranje, »dvigovanje zavesti« 99 odstotkom, nato pa počasi razpade, ko večkrat zaporedoma zadane ob kamnito steno barikade, utrjene s kapitalizmom. Demokratični idealizem levega gibanja,

ki je posvečen dviganju zavesti množice, za njihove lastne interese in *prepričevanju ljudi, da je lahko kapitalizem tudi prekomeren in škodljiv*, je razkrit kot neumestna neučinkovitost. Vsa nasprotovanja tehno-kapitalistični mreži so v *Kozmopolisu* zreducirana na glasen, vendar le katarzičen protest, simbolno gesto in na zunanjih mejah dobesedno mučeništvo, atentat in grozo. Vse je nemoč in obup. Zgodovina je končana. Tehno-kapitalizem je zmagal.

V *Kozmopolisu* anarhisti vdirajo v jedilnice, opletajo z ogromnimi mrtvimi podganami, vpijejo »Prikazen straši po svetu! Prikazen kapitalizma!«, potem podgane zalučajo v goste in zbežijo. »Testeni atentator« André Petrescu hodi po svetu in v obraze znanih in mogočnih, kar vključuje Packerja, meče pite. To so nasledniki Counterforceja v *Gravity's Rainbow*, absurdni performerji, katerih politične geste so le estetika, zato so neškodljive. Če nadaljujemo pot po kontinuumu jeze in obupa, imamo demonstratorja, ki se pred Packerjevo limuzino žrtvuje, gesta, ki jo glavna teoretičarka opiše kot obrabljeno »prisvajanje« — kot vojna v Vietnamu, ki se je zato ne da jemati resno. Potem imamo bombne teroriste, ki majejo ulico pri stavbi Nasdaq, in atentatorja, ki ubije ruskega milijarderja in uradnika Mednarodnega denarnega sklada. Vendar so tudi te akcije neučinkovite: ulica, kot vemo, bo obnovljena, finančnike in milijarderje bodo zamenjali novi, sistem je nedotaknjen. In na koncu imamo Benna Levina, ki je ves dan klical in grozil Packerjevemu življenju. Kar je pomembno pri Levinu, je to, da je samotar. Ni povezan z nobenim večjim družbenim gibanjem ali solidarnostjo z drugimi ljudmi, njegova želja, da bi ubil Packerja, je čisto osebna, kar je tista oblika terorizma, za katero so specializirani Američani: šokanten, privlačen za medije, vendar politično ekstremno nepomemben. Pištola, ki na koncu meri v Packerjevo glavo, pa je bila sprožena že dolgo časa nazaj: proti glavi ameriške levice.

Alen Prošič se je rodil 28. marca 1988 v Ljubljani. Leta 2007 se je vpisal na dodiplomski študij filozofije na ljubljanski Filozofski fakulteti. Leta 2012 je ustanovil gledališko skupino hybridTheatre z namenom združevanja filmskih in performativnih umetniških praks v neko novo hibridno teatersko obliko. Rezultat te raziskave so bili trije gledališki performansi: *Lorelai* (Gledališče Glej, 2012), *Antikrist* (Stara mestna elektrarna, 2013) in *#pornographia* (Mini teater, 2015).

Od leta 2016 raziskuje možnosti uprizarjanja »gledališke Dogme« skozi interpretacijo velikih književnih del z minimalističnim režijskim pristopom ter absolutnim pojmovanjem gledališča kot takega. *Esej o slepoti* (Mini teater, 2016) portugalskega pisatelja Joséja Saramage je prvi v seriji teh performansov. Leta 2017 prisostvuje kot asistent režije pri snovanju projekta Universo Bolaño v Italijanskem narodnem gledališču ERT v režiji Ivce Buljana, sorediral je predstavo *Natanovi otroci* in zdaj še predstavo *Kozmopolis*.

Anže Zevnik je rojen je leta 1981 v Mavčičah na Gorenjskem. Leta 2005 je bil sprejet na AGRFT Univerze v Ljubljani, smer dramska igra in umetniška beseda, pod mentorstvom Jožice Avbelj in Jerneja Lorencija. V Lutkovnem gledališču Maribor je kot igralec in animator zaposlen od leta 2010. Leta 2009 je prejel Borštnikovo nagrado za najboljšo predstavo v celoti kot član zasedbe predstave *Macbeth po Shakespearju* v režiji Ivce Buljana ter nagrado za kolektivno igro na festivalih v Subotici in Banjaluki za predstavo *Grdi raček* v režiji Roberta Waltla, Mini teater Ljubljana. 2011 je kot del zasedbe predstave *Meso ali razodetje* Lutkovnega gledališča Maribor na Bienalu lutkovnih ustvarjalcev Slovenije prejel grand prix – nagrado za najboljšo predstavo v celoti. Anže Zevnik je dobitnik viktorja za najobetavnejšo medijsko osebnost, ki ga je prejel za vlogo v televizijski seriji *Nova dvajseta*.

Primož Pirnat se je rodil 9. oktobra 1975 v Ljubljani. Na AGRFT se je vpisal leta 1994. Dramsko igro je študiral v letniku profesorjev Dušana Jovanovića in Janeza Hočevarja ter študij zaključil z diplomskima vlogama Kadmosa v *Bakanaljah* Gorana Stefanovskega (r. Sebastijan Horvat) in Goldberga v *Zabavi za rojstni dan* Harolda Pinterja (r. Galin Stoev). Za vlogo Goldberga je leta 1999 prejel akademijsko Prešernovo nagrado.

Po študiju je eno leto delal kot svobodni ustvarjalec v kulturi. V tem času je v uprizoritvi Ionescovih *Zavratnih iger* (r. Galin Stoev), v kateri je interpretiral več vlog, leta 1999 prvič stopil na oder MGL. Dve leti je bil zaposlen v Slovenskem ljudskem gledališču Celje, kjer je med drugimi vidnimi igralskimi kreacijami ustvaril Don Juana v Molièrovem *Don Juanu ali Kamniti gostiji* (r. Jernej Lorenci) in Petra v *Ubijalcih muh* Matjaža Zupančiča (r. Mile Korun). Za omenjeni vlogi je leta 2000 prejel Borštnikovo nagrado za mladega igralca.

Med letoma 2001 in 2009 je bil zaposlen v Slovenskem narodnem gledališču Nova Gorica, kjer je nastopil v številnih odmevnih uprizoritvah; med drugim je bil Tuzenbah v Čehovih *Treh sestrah* (r. Jernej Lorenci), Oberon v Shakespearovem *Snu kresne noči* (r. Janusz Kica), Peter Karpati v *Arabski noči* Rolanda Schimmelpfenniga (r. Diego de Brea), Pozzo v Beckettovem *Čakajoč Godota* (r. Vito Taufer), Maks Krnec v Cankarjevem *Kralju na Betajnovi* (r. Jaša Jamnik), Zlodej v Cankarjevem *Pohujšanju v dolini šentflorjanski* (r. Diego de Brea), Mirko Topalović v komediji Dušana Kovačevića *Maratonci tečejo častni krog* (r. Dejan Mijač) in Mefistofel v Marlowem *Doktorju Faustu* (r. Diego de Brea). Za vlogo Sganarella v Molièrovem *Don Juanu ali Kamniti gostiji* (r. Vito Taufer) je dobil nagrado ZDUS.

Zunaj ansambla SNG Nova Gorica je v tem obdobju med drugim nastopil v *Poroki* Witolda Gombrowicza (r. Jernej Lorenci, SMG) in Borovih *Raztrgancih/Učencih in učiteljih* (r. Sebastijan Horvat, koprodukcija MG Ptuj, E. P. I. Center, Cankarjev dom). Leta 2009 je za vloge slikarja Aurela v *Ledi* Miroslava Krleže (r. Mateja Koležnik), Matjaža v *Neskončnih štetih dnevih* Andreja Skubica (r. Matjaž Latin), Filatelista v *Znamkah*, nakar še *Emiliji* (r. Jaka Ivanc) in *Župana* v Gogoljevem *Revizorju* (r. Mateja Koležnik) dobil nagrado Staneta Severja.

Po SNG Nova Gorica se je aprila 2009 zaposlil v PG Kranj, kjer je ustvaril Toma Wingfielda v *Stekleni menažeriji* Tennesseeja Williama (r. Damir Zlatac, 2009) in Jermana v Cankarjevih *Hlapcih/Komentirani izdaji* (r. Matjaž Berger, 2010). Leta 2011 je sodeloval v avtorski predstavi koreografinje in plesalke Jane Menger *V postopku* (produkcija Anton Podbevšek Teater).

V MGL, kjer se je zaposlil leta 2010, je igral Viktorja Bizjaka v *Razodetjih* Dušana Jovanovića (r. Janez Pipan), Toaneto/Totoja v Molièrovem *Namišljenem bolniku* (r. Mile Korun) in Borisa Grigorjiča v *Nevihiti* Aleksandra N. Ostrovskega (r. Jernej Lorenci).

Nastopil je v več celovečernih, kratkih in TV filmih in nadaljevankah, med drugim v *Ljubljani* režiserja Igorja Šterka, *Petelinjem zajtrku* Marka Naberšnika ter *Rezervnih delih* in *Slovenki* Damjana Kozoleta; za vlogo v slednjem filmu je leta 2009 na Festivalu slovenskega filma dobil nagrado vesna za najboljšo moško vlogo. Nastopil je v nadaljevankah *Trdoglavci* in *Čista desetka*.

Mark Požlep (Celje, 1981) je magistriral na Akademiji za likovno umetnost in oblikovanje v Ljubljani ter na fakulteti Campus Sint-Lucas v Bruslju (oddelek Transmedia). Deluje na področju vizualne umetnosti, performansa, prostorskih postavitvev in videa.

S svojimi deli se je predstavil na številnih skupinskih in samostojnih razstavah, med njimi so: Cold Wind From The Balkans, Pera Museum Istanbul (Turčija), Odpornost, 7. Triennale slovenske sodobne umetnosti, Dogodek, 29. grafični bienale, Moderna galerija, Ljubljana, Cultural Hero. II Biennial of Quadrilateral/BQ_2, Muzej sodobne umetnosti, Reka (Hrvaška), U3 - Peti triennale slovenske sodobne umetnosti, Essl award winners, Dunaj/Klosterneuburg (Avstrija). Svoje delo je razvijal na naslednjih umetniških rezidencah: Residence Unllimited, New York (ZDA), Israeli Digital Art Center (Izrael), Flaxart Studios, Belfast (Severna Irska), Cité Internationale Universitaire de Paris, Pariz (Francija), The Branch, La Vitrine (Francija).

Izdal: Mini teater Ljubljana

Za izdajatelja: Robert Waltl

Lektorica: Klasja Kovačič

Oblikovalec: Zoran Pungerčar/Studio Look Back and Laugh

Naklada: 500 izvodov

Mini teater

Zavod za promocijo in izvedbo lutkovnih
in gledaliških predstav

Križevniška ulica 1, 1000 Ljubljana

T +386 (01) 425 60 60

F +386 (01) 425 60 61

M +386 (0) 41 314 414

info@mini-teater.si

www.mini-teater.si

Program in delovanje Mini teatra sofinancirata Ministrstvo
za kulturo Republike Slovenije in Mestna občina Ljubljana,
Oddelek za kulturo.

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA KULTURO

Mestna občina Ljubljana
City of Ljubljana

Glavni sponzor sezone
2017/2018 Gorenje GTI

gorenjeGTI

HISA
STRPNOSTI

plačilna enota podgana
ZBIGNIEW HERBERT